

Картини із ... старих черевиків

Що б ви могли зробити із старих черевиків? Як не крути, а річ ця в хазяйстві ні до чого. Але, виявляється, не для всіх. Валентина Євгеніївна Ребрик, викладач кафедри теорії і методики трудового і професійного навчання Хмельницького державного університету, із старих халяв може таке витворити, що просто дивуєшся. Зношена шкіра просто розквітає в її руках дивовижними квітами, багатими букетами, казковими узорами. У багатьох її друзів тепер зберігаються незвичні картини, виконані майстриною зі шкіри. А чому все почалося із старих черевиків?

Історія доволі буденна. Колись випускниця школи, мріючи про високе мистецтво, спробувала вступити у московський вуз на факультет декоративно-прикладного мистецтва. Але конкурс там був такий, що провінційній дівчинці так і не вдалось втілити свою мрію. А на взуттєвиків, як тоді, так і тепер, особливої моди не було. Отож вона і вирішила освоїти цю спеціальність. І хоч виглядає вона не дуже романтично, проте Валентина Євгеніївна говорить, що з неї вона зуміла взяти все.

Не буду згадувати про професійну кар'єру. Хоча і тут жінка може похвалитись тим, що стала кандидатом технічних наук, виховала не одне покоління взуттєвиків. Теоретичні знання у неї тісно переплелись із практикою. Ну, хто, скажіть, у наш час може сам собі пошити черевиків? Валентина Євгеніївна може. Причому, не тільки черевиків. Розказує, що все життя шила для себе взуття власноруч. А коли приходила на перше заняття до студентів-першокурсників, завжди демонструвала їм своє взуття і говорила: ось цьому я навчу всіх вас.

Не знаю, чи хто й справді повторив її досвід. Але сама вона переконана, що зручнішого, елегантнішого і моднішого взуття для себе вона ніколи не хотіла, крім того, яке робила сама.

А працюючи весь час зі шкірою, вона так полюбила цей матеріал, що тепер просто не знає кращого для своїх художніх робіт. Знаючи її захоплення, друзі та сусіди не раз приносили їй у дарунок ... старе взуття. Кусочки шкіри із нього можна просто просмажити на вогні. А можна закоптити над свічкою.

І тоді вони стають пелюстками для квітів, листям для дерев, орнаментом в узорі. Причому, на тверде переконання Валентини Євгеніївни, вся краса матеріалу виявляється тоді, коли з нього знімається всяка фарба. Природні кольори і відтінки настільки теплі і багаті, що не потребують ніяких прикрас.

А ще в роботу нерідко йдуть секондхендівські куртки. В умілих руках шкіра із них теж перетворюється на декоративні картини.

Якщо повернутись до взуттєвого виробництва, то неважко пригадати, що, крім шкіри, у ньому використовуються ще й цвяхи. Ця річ до того прозаїчна, що

спочатку навіть не усвідомлюєш, що зроблені вони із цвяхів. Тонке металічне мереживо нагадує морозні візерунки на склі. А авторка говорить, що виконувати їх не так вже й важко, головне – бажання. А тому вона пропонує для трудових занять у школах, гуртках свою розробку: швидко, гарно, просто і дітям дуже подобається. Причому, не тільки дівчатам, котрі перевагу надають, приміром, вишиванці, а й хлопцям. Бо ж мають справу із суто "чоловічим" матеріалом – цвяхами.

Напевно, усі роботи Валентини Євгеніївни так

навіть із старими халявами не йде ні в яке порівняння. Та виявилось, що і вона може витворити... картину. Те, що придумала Валентина Євгеніївна, тепер запатентоване як її винахід і називається дещо незвичним словосполученням "цвяховий нитяк". Коли дивишся на роботи, виконані у цій техніці,

швидко і легко захоплюють глядача насамперед тому, що вона діє за одним правилом: не себе показати у них, а всіх навчити. В цьому, напевно, і полягає дар справжнього митця і педагога. А не було б у неї цього таланту, хіба побачила б прекрасне у ... цвяхах та старих черевиках?

О.Шнаро.